

เพชรสีเพลิง

บทที่ 52

“พอรู้ตัวดีทุกอย่างแล้วนะสร แต่ว่าช่วยตัวเองไม่ได้เลย พุดก็ไม่พุดเอาแต่นอนร้องไห้ หมอให้ทำกายภาพบำบัดก็ไม่ยอมทำ พี่เองต้องทำงานไม่มีเวลาดูแล เมื่อไหร่สรจะกลับมา จะได้มาอยู่ เป็นเพื่อนให้เขาอุ่นใจบ้าง”

คำบอกเล่าของปณิตทำให้ภัสสรต้องถอนใจ

“สรคงช่วยอะไรไม่ได้หรอกค่ะ สรว່ว่าพ่อน่าจะสบายใจกว่า ที่ไม่เห็นสร”

“ไม่จริงหรอก เขาถามหาสรด้วย”

“ไหนพี่สัมผัสบอกว่าพุดพุดไม่ได้ไงคะ”

“พุดได้เป็นคำๆ เขาถามหาสรจริงๆ นะ”

หญิงสาวน้ำตาซึมจนต้องปาดทิ้ง

“แล้วนี่อยู่ที่ไหน เมื่อไหร่จะกลับบ้าน”

แทนคำตอบ หญิงสาวถามว่า “พี่โยกลับเยอรมันไปหรือ ยังคะ”

ปณิตถอนใจ พุดเสียงอ่อนกลัดกลุ้ม “คงใกล้จะเดินทางแล้ว ถ้าอยู่ที่เอาแต่กินเหล้า... โยเสียใจที่สรหนีไปไม่บอกไม่กล่าว”

“ถ้าสรรู้จักก่อน...” เสียงเธอขาดหาย

ปณิตเดาออก “มันเป็นอุบัติเหตุนะ ทำไมสรเอาคนตาย มาทรมานคนเป็น ทั้งชยาและสหัสคงไม่ต้องการให้เป็นแบบนี้ ทั้งสองคนคงอยากให้คุณโยดูแลสร”

“ไม่จริงหรอกค่ะ” คราวนี้เสียงอ่อนเจือสะอื้น

“กลับบ้านเถอะ”

“แล้วสรจะโทรมาใหม่คะคะ สวัสดิ์ค่ะพี่สัมผัส”

ดอกไม้สีสดถูกวางลงบนแท่นหินตรงหน้าที่บรรจุกระดูกของ ชยาอย่างบรรจง มือบางประนมไหว้ ภาพของหนุ่มน้อยโบหน้า สะอ้าน ยิ้มแจ่มใสทักทายออกมาจากกรอบสีทองที่มีคราบฝุ่นจับ

ภัสสรบรรจงเช็ดผ้าเบา เวลาผ่านไปหลายเดือนแล้ว หากวิญญาณมีจริงชยาคงคุ้นเคยแล้วกับภพภูมิใหม่ ภัสสรหวังว่า เขาจะมีความสุขสงบไม่เป็นทุกข์เช่นเธอ

ภัสสรเพิ่งรู้ว่า อะไรทำให้โยธินเปลี่ยนจากหนุ่มเจ้าสำราญรัก สนุกเป็นชายหนุ่มที่เคร่งขรึมจริงจังกับชีวิต เขาอยู่ที่โรงพยาบาล ในคืนนั้นในฐานะพลเมืองดีที่ช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ แท้จริงแล้ว เป็นเขาที่มีส่วนทำให้เกิดอุบัติเหตุและทำให้ชยาจากไปไม่มีวันกลับ

ภัสสรไม่ได้โกรธเกลียดโยธิน แต่ชยาเล่า ชยาอภัยให้ โยธินหรือยัง วิญญาณของเขาจะเป็นสุขหรือไม่ถ้าเธอแต่งงานกับ คนที่เลือกใส่เขาไปสู่ความตาย

เสียงระฆังดังแว่ว บริเวณวัดเก่าร่มรื่น หลวงตาคล้าย เจ้าอาวาสเดินมาดูแล้วก็เดินกลับไป แปลกใจที่เด็กสาวชาวกรุง มาขลุกอยู่กับแท่นบรรจุกระดูกแห่งนี้เป็นเวลานานๆ มาหลายวันแล้ว

ท่านอดไม่ได้ต้องเดินมาถาม อีกฝ่ายคุกเข่าพนมมือไหว้

“มาจากไหนละโยม”

“มาจากกรุงเทพ ค่ะ”

“โอ้ มาไกลจริง มากับใคร แล้วพักที่ไหนละนี่”

“หนูมาคนเดียวค่ะ หนูพักที่โรงแรมในเมือง แต่บางทีก็ไป พักที่บ้าน... ที่บ้านเพื่อน...”

“เก่งนะ”

“หนูเป็นเพื่อนของ... ของพี่สหัสค่ะ”

“อ้าว นั่นหรือ” ท่านอุทาน มองเธออย่างเพ่งพิศ อีกฝ่าย ใต้แต่พนมมือ สีหน้าซีดเซียวหม่นหมอง

“แล้วมีปัญหาอะไร เห็นมาอยู่ตรงนี้หลายวันแล้ว”

เสียงเธอเศร้า “หนูสืบสน กำลังหาคำตอบอยู่ค่ะ”

พระภิกษุชราพุดเสียงอ่อนอย่างเมตตา “อาตมาบวชมานาน สัมเรื่องทางโลกไปหมดแล้ว แต่ถ้าจะให้แนะนำอาตมาก็ได้แต่บอกว่า คำตอบมันอยู่ตรงนี่เอง ไม่ใช่ที่ไหน” ท่านชี้ที่ขมับที่มีไรผมสีขาว สันเกเรียน น้ำเสียงพุดต่อเนิบนาบ

“โยมทำใจให้สงบ ตั้งสติรวมสมาธิให้ดีแล้วปัญญามันจะเกิด คำตอบทั้งหมดจะปรากฏขึ้นมาเอง”

“จะเป็นเช่นนั้นจริงๆ หรือคะ”

อีกฝ่ายหัวเราะเบาๆ “พระแกจะหลอกเด็กทำไม ถ้าโยมไม่เชื่อก็ลองทำดูซิ หากไม่จริงก็มาต่อว่าได้ อาตมาจำวัดที่นี่ไม่หนีไปไหนหรอก”

ร่างผอมบางเคลื่อนผ่านไป ภัตตรพนมมือไหว้

ตั้งสติรวมสมาธิแล้วปัญญาจะเกิด คางายๆ แต่ทำตามยาก เหลือเกิน ท่านคงหมายให้กำหนดจิตตั้งใจภาวนากระมัง ภัตตรหลับตาพยายามทำตาม คิดเศร้าๆ ว่า ถ้าสหัสอยู่ก็คงจะดี เขาคงอธิบายให้เธอเข้าใจได้ไม่มากก็น้อย

น้ำตาเธอร่วงผล็อยตามกันไม่หยุด

เงาจิวรสีเหลืองแก่เคลื่อนมาหยุดตรงหน้า หญิงสาวพยายามซ่อนน้ำตาจึงได้แต่ก้มหน้าก้มตายกมือไหว้

พระรูปใหม่ปักหลักยืนนิ่งไม่เดินผ่านไป หญิงสาวก้มหน้า รอคอย เห็นรูปเท้าสวยแข็งแรงเปล่าเปลือย ข้อเท้าสะอาดสะอาดอันสวยเกินจะเป็นชาวบ้านที่ต้องย่ออยู่กับดินโคลน เธอต้องเงยหน้ามองจากปลายจิวรไล่ขึ้นไปแล้วก็ต้องสะดุ้ง

“พี่... พี่สหัส...”

เสียงทุ้มตอบว่า “อาตมาบวชแล้ว”

ภัตตรที่นั่งคุกเข่า ต้องทรุดลงไปข้างๆ อย่างลืมตัว น้ำตาลอเต็มหน่วยตาที่เบิกกว้างอย่างคาดไม่ถึง

“แต่ว่า... ทุกคนคิดว่า...”

“เป็นสิ่งที่ดีแล้ว”

ลั้นเธอพันกันแทบจะไม่เป็นคำพูด “มัน... มันเกิดอะไรขึ้นคะ พี่สหัส รอดมาได้ยังไง แล้วทำไมถึงบวช... ทำไมปล่อยให้ทุกคนเข้าใจผิด...”

พระหนุ่มนิ่ง สีหน้าสงบคล้ายไร้อารมณ์ทางโลก

ที่ในป่าวันนั้น เผด็จสารภาพกับเขาจนหมดสิ้น

“ผมเป็นคนเอาเพชรไปเอง ประวัติพิสดารของเพชรต้องห้าม สิ่งสู่หลอกหลอนทำให้พ่อพี่น้องหลงผิดและแม่ก็ฝันร้ายเสมอ.... เพราะแม่ขอร้องให้ช่วย ผมจึงต้องกลับมาเมืองไทยเพื่อจะหาทางคืนมันให้ทางการ...”

ผมกำลังเข้าหาผู้ใหญ่ให้ช่วย แต่คนของพ่อเกิดไปยิงลูกชาย เขาจนบาดเจ็บสาหัส ผมก็เลยไม่กล้าสู้หน้า ต้องวิ่งหาคคนอื่นที่จะช่วยรับของคืนโดยไม่มีภาระสืบหาที่มาซึ่งจะทำให้พ่อแม่เดือดร้อน.....

ผมตามคลื่นวิทยุคนของพ่อมา...

นี่เป็นหนทางเดียวที่จะยุติเรื่องทั้งหมด...”

ปิ่นในมือเผด็จถูกยกขึ้น สหัสไม่ขัดขวางแม้แต่หน่อย.....

คำถามมากมายพร่างพรูออกมาจากหญิงสาว

“ผู้ชายสามคนนั้นหายไปไหน แล้วทำไมจู่ๆ ก็มีคนพบเพชรนั้น ทำไมพี่สหัสถึงปล่อยให้ทุกคนคิดว่าตายไปแล้ว”

พระภิกษุหนุ่มพูดเสียงราบเรียบ

“เรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว หากไม่เป็นประโยชน์ก็ควรปล่อยให้ผ่านไป เอาพลังกายพลังใจมาคิดมาทำเรื่องที่มีประโยชน์ดีกว่า”

“แต่... แต่ว่า...”

“โยมเองก็เหมือนกัน อย่ามัวแต่ขังตัวเองไว้กับอดีตเลย... ปลดปล่อยตัวเองแล้วก้าวไปข้างหน้าดีกว่า ชีวิตเป็นของไม่แน่นอน เราจะตายเมื่อไหร่ไม่มีใครรู้ได้ ในเมื่อวันนี้ยังอยู่ก็อย่าได้เบียดเบียนตัวเองและคนที่รักหวังดีกับโยมเลย”

เธอมองใบหน้าสะอาดที่มีสีหน้าสงบอย่างพิศวง

“พี่สหัสตัดทางโลกได้แล้วจริงๆ หรือคะ”

“อาตมาบวชเพื่อหาความสงบ เวลานี้จิตใจสงบเย็นลงมากแล้ว ส่วนจะตัดทางโลกได้จริงหรือไม่อาตมายังตอบไม่ได้”

“ถ้าอย่างนั้นพี่สหัสจะกลับมาใช่ไหมคะ พี่สหัสจำวัดอยู่ที่ไหนที่วัดนี้ใช่ไหมคะ”

อีกฝ่ายส่ายหน้า “อาตมาธาตุคงจะไปเรื่อย วันหนึ่งบังเอิญแหวะมากราบบลวงลุ่ม อีกสักครู่ก็จะไปแล้ว”

ใจเธอหายวูบ “พี่สหัสจะไปจริงๆ หรือคะ แล้วสรณะสรจะอย่างไร จะไปทางไหนดี”

ไม่มีเสียงตอบ ภัตสรเงยหน้าขึ้นมอง เห็นพระหนุ่มหลับตานิ่ง

ที่สุดเสียงทุ้มก็พูดเรียบๆ “ทางของโยมอยู่ตรงหน้า แต่โยมไม่ยอมก้าวไป แล้วยังพยายามจะวิ่งหนี... ความสุขหาได้ไม่ยาก เป็นตัวโยมเองต่างหากที่เอาแต่มองหาความทุกข์”

ร่างสูงเคลื่อนจากไปคล้ายไม่โยดี

ภัตสรมองตามแล้วได้แต่ทรุดนั่งร้องไห้.....

น้ำเสียงที่สงบและคำพูดของพระภิกษุหนุ่มยังคงวนเวียนอยู่ในความนึกคิดของเธอ.....

เรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว หากไม่เป็นประโยชน์ก็ควรจะปล่อยให้ผ่านไป เอาพลังกายพลังใจมาคิดมาทำเรื่องที่มีประโยชน์ดีกว่า.....

อย่ามัวแต่ขังตัวเองไว้กับอดีต ปลดปล่อยตัวเองแล้วก้าวไปข้างหน้าดีกว่า ชีวิตเป็นของไม่แน่ คนเราจะตายเมื่อไหร่ไม่มีใครรู้ได้ ในเมื่อวันนี้ยังอยู่ ก็อย่าได้เบียดเบียนตัวเองและคนที่รักหวังดีกับโยมเลย.....

ในที่สุดเธอก็เข้าไปกราบลารับพรจากหลวงลุงชรา แล้วยังได้กราบลาพระใหม่ ที่มองมาอย่างสงบสำรวม แม้จะรู้สึกเจ็บเหงาจับใจ แต่ก็โล่งใจที่ สหัสไม่ได้ตายอย่างทรมาณอย่างที่เธอและทุกคนเข้าใจ ซ้ำยังเกิดใหม่ในโลกที่สงบร่มเย็นซึ่งเธอไม่อาจแทรกแซง

ภัตสร ขับรถกลับบ้าน เธอโทรศัพท์บอกพี่สาวในระหว่างทาง “สรกำลังกลับบ้านค่ะ”

ปภัตรสดีใจและโล่งใจ แต่ว่าคนแรกที่ภัตสรพบรออยู่ที่บ้านคือโยธิน ชายหนุ่มกำลังจะเดินทาง หากพอได้รับคำบอกเล่าจากปภัตรสก็ละทิ้งเรื่องตรงหน้าลงในทันที มุ่งหน้ามารอเธอที่บ้าน

เขามองเธอด้วยความรัก โยดี และห่วงใย ไม่น้อยใจต่อว่าร่างสูงเดินเข้ามาหา จับมือแล้วดึงเธอเข้าไปกอดไว้

ภัตสรโอนอ่อนเข้าซุกอกที่อบอุ่น น้ำตาที่หลังไหลในครั้งนี้ไม่ใช่เพราะรักอาลัยใครอื่น แต่เพราะสำนึกผิดที่เธอเคยแสดงความไม่โยดี ทิ้งให้เขาเสียใจครั้งแล้วครั้งเล่า

“สรขอโทษค่ะ พี่โย”

“พี่รักสร... อย่าไปจากพี่อีกนะ”

“สรจะไม่ไปไหนอีกแล้วค่ะ” เธอตั้งใจเช่นนั้นจริงๆ

ดึกใหญ่ยังไม่เปลี่ยนแปลงแม้เวลาจะผ่านไป การเอาใจใส่ดูแลยิ่งคล้ายจะยิ่งเพิ่มขึ้นเพราะต้นไม้ใหญ่ร่มครึ้ม พันธุ์ไม้ดอกไม้ใบถูกปลูกประดับเพิ่มเติม สนามกว้างปลูกหญ้าเขียวจัด ถูกตัดเรียบราวพรหมนุ่ม ในวันนี้นอกจากจะเพิ่มชีวิตชีวา เพราะเจ้าสุนัขขนปุยตามคลอเคลียเด็กชายหญิงตัวน้อย ที่วิ่งเตาะเตาะเล่นกันอยู่ตรงหน้ารถเข็นที่มีชายชราร่างท้วมหนึ่งตัวเอียงคอยมองแล้ว หญิงสาวสองคนที่เกาะกันพูดคุยอย่างสมัครสมานรักใคร่ ทำให้ภาพนั้นน่าดูยิ่งขึ้น

หญิงสาวที่อายุเยาว์กว่าจับที่ท้องหนูของพี่สาว ไบหน้าลอดดวงตาสวยส่องประกายสดใส ยิ้มของเธอยิ่งทำให้ไบหน้ากระจ่าง

“จะสามเดือนแล้วยังไม่แพ้เลยหรือคะ แล้วทำไมตอนท้องแรกพี่สัมผัสมากมายจนแทบจะลุกจากที่นอนไม่ได้เลยล่ะคะ”

“ไม่รู้ซี สงสัยว่าลูกคนนี้จะสงสารแม่เลยไม่แก้งให้แพ้กระมัง”

“ตอนท้องยัยแตัวแว้ว สรก็ไม่แพ้เลยสักนิด”

“ลูกหน้าตาเหมือนแม่เปียบ เพราะอย่างนั้นสรถึงไม่แพ้”

“เกี่ยวกันด้วยหรือคะ”

“ไม่รู้ซี” ปภัตรสตอบพลางหัวเราะ

เสียงแตรรถทำให้เด็กชายหญิงหันมอง เด็กหญิงแสดงอาการตืออกดีใจ ร่ำร้องทั้งที่ยังพูดได้ไม่เป็นคำ

“ป้อ ป้อมาแย้ว ป้อจำ...”

“ยัยแตัวจ่ารถได้”

ภัตสรลุกขึ้นวิ่งไปเปิดประตูทันที เจ้าสุนัขขนปุกปุยวิ่งตาม ขณะที่เธอโบกมือส่งยิ้มทักทายชายคนขับ เจ้าสุนัขก็วิ่งออกไปยังถนน

ชายหนุ่มปรับกระจกลง ไบหน้าสีอ่อนสะอ้าน สีหน้าระรื่นระบายยิ้ม เขาส่งเสียงเรียกล้อเลียน

“รอนานไหมจะ ยอดรัก”

“ไม่นานค่ะ พี่โยมาเร็วเกินไปเสียด้วยซ้ำ”

“อ้าว อุตส่าห์รีบแทบแย”

รถคันหรูแล่นผ่าน เธอจับประตูรั้วให้ปิด ส่งเสียงเรียกเจ้าตัวขนปุยที่วิ่งกลับมาจากมุมเงี้ยวของถนน

“เจ้าตัวยุ่ง เข้าบ้านเร็วๆ เข้า”

ครั้นร่างอ้วนวิ่งเรียบพื้นผ่านหน้า อะไรบางอย่างทำให้เธอต้องมองซ้ำ...

ภัสสรวิ่งตามตะครุบตัว รีบยื่นสีใสรูปดาว ผูกติดอยู่กับปลอกคอบนหลังที่รัดด้วยขนสีขาว เธอดึงออกมาดูงงๆ แล้วก็หนีได้.....

รีบยื่นเส้นนี้ ชยาเคยผูกกับผมเธอเมื่อหลายปีมาแล้ว ไม่นานหลังจากนั้น เจ้าสุนัขตัวใหญ่ที่เธอวิ่งเล่นด้วย คาบวิ่งหายออกไปจากประตูนี้ ภัสสร วิ่งตามแต่มันกลับมาตัวเปล่า

ภัสสรมารู้ทีหลังว่าใครคนหนึ่งตามดูเธอเพราะมุ่งหวังติดตามปัทมสี..!

พอนึกได้ภัสสรก็หันกลับ วิ่งผ่านประตูออกไปสู่ถนน หัวใจเต้นแรงด้วยความหวัง เธอวิ่งตรงไปยังมุมเงี้ยว สอดสายสายตามองหา

มีรถแล่นบ้างจอดบ้างอยู่ในบริเวณ แต่ว่าเขาอยู่ที่ไหน...

ร่างสูงของโยชินเดินตามออกมา

“ฮัลโลล คุณผู้หญิงคร่ำบอบ”

หญิงสาวรู้สึกหกดเร็วแรง เดินลากขากลับมา

อีกฝ่ายเอื้อแขนโอบไว้ “วิ่งออกมาทำอะไร อ้าว แล้วนั้นอะไร เอามาจากไหนจะ”

หญิงสาวยกมือที่ถือรีบขึ้นมอง

“ของ... ของสร...”

“มาเถอะ ลูกคิดถึงปู่อยากกลับบ้านแล้ว วันนี้อาสร้อยก็จะมาด้วย”

ภัสสรมีความรักมากมายให้สร้อยระย้า เธอเคยกระซิบบอกอาสาวใหญ่ของสามีว่า สหัส ยังมีชีวิตอยู่ คำบอกเล่าที่ตามมา ทำให้หญิงสูงวัยที่ระทมทุกข์กลับเปล่งประกายแห่งความสุขและความหวัง หลังจากนั้น วัดเก่าที่ยากจนแห่งนั้นก็ได้รับการบูรณะอย่างต่อเนื่อง แม้ไม่มีใครพบเห็นพระสหัส อีกเลย

“อาสร้อยจะมาหรือคะ ทำไมสรไม่รู้ ไม่อย่างนั้นจะอยู่รอที่บ้าน”

“อาสร้อยเพิ่งโทรมา เห็นว่ามีเรื่องดีๆ จะบอก มาเถอะจะยายหียของพี่โย”

วงแขนที่อบอุ่น เกี้ยวเอวเธอพาเดิน ภัสสรเดินตามทั้งที่ยังห่วงกังวลหากใครบางคนจะยังมองอยู่จากถนน มือที่กำรีบิ้นชุ่มเหงื่อไต้ย็นเสียงพูดเจือหัวเราะของโยชินดังผ่านหู เธอจับใจความไม่ได้

“สร...”

ใบหน้าของชายหนุ่มลอยอยู่ใกล้ๆ ดวงตาอ่อนที่แฝงประกายเริงรินมองอย่างแปลกใจ เธอเห็นความรักห่วงใยฉายชัดในดวงตาคู่นั้นเสมอ

“เป็นอะไรจะ หน้าซีดเซียว”

“เปล่าค่ะ เปล่า”

ร่างจ้อยของลูกสาวตัวน้อยดินหลุดจากพี่เลี้ยงผวาเข้าหา.....

ชายหนุ่มก้มลงซ่อนขี้นกอดไว้ มือเล็กๆ จับหน้าพ่อให้จับแก้มครั้งแล้วครั้งเล่า เสียงหัวเราะของพ่อลูกประสานกันเรียกให้คนอื่น ๆ หัวเราะตาม แม้แต่ริปไตยก็ยิ้มทั้งที่น้ำตาคลอตา

รีบยื่นสีใสล่องเกี้ยวมือบางที่โอบกอดพ่อลูกไว้ ภัสสรชบหน้าลงกับอกอุ่นของคนที่เป็นสามี เธอตั้งใจจะผูกพันเขาไว้ไม่ยอมปล่อย

เช่นเดียวกับที่จะไม่ปล่อยให้ความทรงจำในหนหลังพัดผ่านแล้ววาบหายเหมือนละอองฝุ่นไร้ค่า

แต่จะเก็บไว้อีกนานเท่านั้น.....

จบบริบูรณ์